Η εξαρχία των Εξαρχείων

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

«Ο σημερινός άνθρωπος ένας νομάς ένα παράσιτο που κατοικεί στις μεγάλες πόλεις, άτομο ωμού ρεαλισμού, ναυάγιο μέσα στην τρικυμία της άμορφης μάζας, άνθρωπος άθρησκος, έξυπνος και στείρος».

Όσβαλντ Σπένγκλερ «Η παρακμή της Δύσης»

Εν πρώτοις να εξηγήσουμε τον τίτλο του άρθρου. Τα Εξάρχεια ήταν κάποτε αθηναϊκή συνοικία. Κτίτωρ και νουνός της ήταν κάποιος ταπεινός παντοπώλης, ονόματι Έξαρχος ο οποίος έκτισε εκεί σειρά-αλυσίδα θα λέγαμε σήμερα-καταστημάτων, τα οποία βάφτισε Εξάρχεια.

Εξαρχία είναι η αρχή και το αξίωμα του Εξάρχου. Αυτός έχει υπό την δικαιοδοσία του μια εδαφική περιοχή. Γνωστή στην ιστορία μας είναι η βουλγαρική εξαρχία, που ιδρύθηκε το 1870 με σουλτανικό φιρμάνι, πονήρευμα των κομιτατζήδων, με σκοπό, εν ευθέτω χρόνω, την κατάληψη της Μακεδονίας και τον διά πυρός και σιδήρου εκβουλγαρισμό της.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και σήμερα με τα Εξάρχεια, που δεν είναι πια συνοικία της Αθήνας, αλλά μια ιδιότυπη εξαρχία, η οποία υπάγεται στην απόλυτη δικαιοδοσία δεκάδων έξαρχων-έξαλλων νεαρών.

Οι δε νεαροί αυτοί έξαρχοι και άρχοντες της εξαρχίας των Εξαρχείων κατά καιρούς λαμβάνουν ποικίλες ονομασίες, όπως: «γνωστοί-άγνωστοι», «μπαχαλάκηδες», «κουκουλοφόροι ή κουκουλοφλώροι», «αναρχικοί», «ανένταχτοι», «αριστεριστές», «αντάρτες των πόλεων». Τα λημέρια τους, όπου κρύβουν τα φυσέκια και τα μπαρουτόβολά τους-τις βόμβες μολότωφ- τα έχουν μες στο πανεπιστήμιο, το πάλαι ποτέ Καποδιστριακό. Και καλό θα ήταν, για να μην μαγαρίζουμε το σεπτό όνομα του πρώτου και μοναδικού κυβερνήτη του Γένους ή των εθνικών ευεργετών από το Μέτσοβο, να καταργηθεί ο τίτλος και να μετονομαστεί σε σκέτο «άσυλο». Να ρωτάς τον νεαρό φοιτητή πού σπουδάζεις και να απαντά στο άσυλο της Νομικής ή της Φιλοσοφικής. Θα εκτιμηθεί η πράξη αυτή κι από το "ρωμαλέο φοιτητικό κίνημα" που μνημόνευσε ο… μειλίχιος, κατά τον αρχιεπίσκοπο, υπουργός παιδείας.

Το θέμα μας όμως είναι άλλο. Ο Γκαίτε έγραφε ότι η εφηβική ηλικία είναι η ηλικία από την οποία εξαρτάται η τύχη οποιουδήποτε έθνους. Και ο Ντοστογιέφσκι θεωρούσε κάθε γενιά στην ιστορία ενός λαού μια εικόνα της νεολαίας του. Διαρρηγνύουμε τα ιμάτιά μας για την συμπεριφορά των νέων της εποχής μας. Όταν δικαίως καταδικάζουμε αυτή την συμπεριφορά, διαπράττουμε ταυτόχρονα ένα βαρύ αδίκημα κατά της αλήθειας. Γιατί περιγράφουμε ένα αντικοινωνικό γεγονός εξαιρώντας από αυτό, εκείνο που δεν πρέπει να εξαιρούμε: Την ηθική αυτουργία.

Τα παιδιά μας είναι παιδιά της εποχής μας. Η εποχή μας είναι δική μας κατάκτηση, δική μας ευθύνη, δική μας λογοδοσία, δική μας αλαζονεία και, κυρίως, δική μας «παιδεία». Ποια «παιδεία» προσφέρουμε στα παιδιά μας, όχι μόνο σαν σχολεία, αλλά κυρίως σαν κοινωνικό μοντέλο. Μήπως θερίζουμε σήμερα, ό,τι σπείραμε χθες; Ποιος τροφοδοτεί τα Εξάρχεια; Ποιος «διδάσκει» στα παιδιά, από την πρώτη μέρα που θυμούνται τον κόσμο ότι ο σκοπός αγιάζει τα μέσα; Ποιος τα εφοδιάζει, εξ απαλών ονύχων, με τα παντοειδή ηλεκτρονικά αποβλακωτικά; Ποιος τα εθίζει στην καταναλωτική μανία και τον πιθηκισμό; Ποιος έδιωξε τον φόβο του Θεού και το έλεον του ανθρώπου από το σχολείο, την οικογένεια και την κοινωνία; Ποιος ανέχεται τις καταλήψεις σχολικών κτιρίων από 12χρονους μαθητές; Ποιος επιτρέπει την αποαθωοποίησή τους μέσω των τηλεοπτικών αναθυμιάσεων, όλα αυτά τα λύματα που ονομάζονται παιχνίδια και καλλιεργούν τον κανιβαλισμό; Ποιος άφησε μια δράκα εθνομηδενιστών να πειραματίζονται στα σχολεία μας, ποινικοποιώντας τα τιμαλφή μας, πίστη, γλώσσα και παράδοση, που στάθηκαν τα προσανάμματα που φώτισαν την οικουμένη; Ποιος τους δίδαξε ότι, όπως λέει ο Καλιόρης στο "εξ επαφής", "ο υστερών σε κακοποιό ευρεσιτεχνία νιώθει ότι κοροϊδοπιάνεται και αυτοαδικείται μ'ένα λόγο το κλίμα σκυβαλοκρατίας και σαλταδορισμού, που η λαϊκή θυμοσοφία συνόψισε ευθύβολα στο απόφθεγμα: "τα λίγα βγαίνουν με κόπο, τα πολλά με κόλπο"; Ποιος αφήνει να κυκλοφορούν σχολικά βιβλία-πανέρια με οχιές ή να συνεχίζονται οι "παρδαλές" παρελάσεις στις σχολικές αίθουσες;

Επαναλαμβάνω: Ποιος τα προετοίμασε ή τα ανέχτηκε όλα αυτά; Μα εμείς. «Καταγγέλοντας συνεπώς τους νέους που εκπαιδεύσαμε, είναι σαν να καταδικάζουμε το αντίγραφο, αθωώνοντας το πρωτότυπο. Είναι θράσος και υποκρισία να κατακρίνουμε προϊόντα της δικής μας μαγειρικής συνταγής. Η «κουζίνα» μας…. μας οδήγησε στα Εξάρχεια. Τα παιδιά των Εξαρχείων δεν είναι υποχρεωτικά "κακά παιδιά". Είναι απλώς τα πιο ιδανικά θύματα της "παιδείας" μας. Μιας παιδείας μίσους, βίας, ανταγωνισμού, μιας παιδείας μονοσήμαντων διεκδικήσεων, δικαιωμάτων και αυτολατρείας, (Τ. Λιγνάδης, Καταρρέω, σελ. 35, εκδ. Ακρίτας).

Τι σκεφτόμαστε όλοι μας τώρα για να «πολεμήσουμε» την εξαρχία των Εξαρχείων; Να γίνει ένα… ντου και να τους σπάσουμε στο ξύλο. Λαμπρή ιδέα!! Ο Δεκέμβριος του 2008 με τον φόνο του άτυχου νεαρού Γρηγορόπουλου, θα φαντάζει με φασαρία σχολικού αυλόγυρου. Τίποτε δεν καταλάβαμε ούτε καν μετανιώνουμε για την ηθική μας αυτουργία. «Το μεταβουλεύεσθαι Επιμηθέως έργον ου Προμηθέως» έλεγε ο Λουκιανός. Προμηθεϊκή και προληπτική πρέπει να είναι η στάση μας, αν συνειδητοποιούμε στο χάλι που βρισκόμαστε.

Τι να πω, δεν ξέρω. Ο ασκός του Αιόλου είναι ανοιχτός εδώ και δεκαετίες και την πατρίδα μας την δέρνει «υδρολαίλαψ ταλανταίος». Θέλει δουλειά πολλή και πρώτα από τον επιμηθεϊκό εαυτό μας να ξεκινήσουμε. Μου έρχονται συνέχεια στο νου κάποιοι στίχοι του Κ. Ουράνη από το ποίημά του «πάψετε πια»:

«Πάψετε πια να εκπέμπετε το σήμα του κινδύνου
τους γόους της υστερικής σειρήνας σταματήστε
κι αφήστε το πηδάλιο στης τρικυμίας τα χέρια:
το πιο φρικτό ναυάγιο θα ήταν να σωθούμε».

Δεν χάνουμε την ελπίδα μας. Όχι. Ας πιάσουμε το νήμα από την αρχή. Να ξαναγίνουμε πάλι δάσκαλοι των παιδιών μας, εμείς και όχι το γελοίο κράτος και να διδάξουμε στα παιδιά μας τι θα πει Άνθρωπος με κεφαλαίο το άλφα, όπως γράφει ο Τ. Λιγνάδης:

«Άνθρωπος θα πει μια πληγή από λόγχη, δύο καρφιά στις παλάμες, ένα Γολγοθάς στο πνεύμα και στο κορμί, ένας σταυρός που λάμπει στην καρδιά σαν μαρτύριο και μαρτυρία της Αγάπης. Αυτός που είναι η μόνη αγάπη η εξόριστη, η κυνηγημένη στους δρόμους, η λιθοβολημένη, που κυκλοφορεί μέσα στις αρτηρίες μας, μέσα στον αίμα μας, που τελετουργεί τα πάθη μας και την ανάστασή μας: ο Χριστός».

03.07.2017

Πηγή: www.antibaro.gr/